

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №2(123) 27 СІЧНЯ 2023 РОКУ

Гідно відзначили День Соборності Внесено зміни до бюджету громади

Певно, більшість пересічних громадян вважає, що Україна веде відлік своєї незалежності від 24 серпня 1991 року, коли позачергова сесія Верховної Ради УРСР ухвалила Акт проголошення незалежності України. Насправді ж (й на цьому наголосують історики) того дня відбулося **відновлення** державної незалежності нашої країни. А вперше у XX столітті її проголосила Українська Центральна Рада 22 січня 1918 року, ухваливши IV Універсал.

Цей історичний факт абсолютно руйнує твердження російської пропаганди, ніби Українська держава ніколи не існувала, ніби її вигадали більшовики.

Рівно за рік по тому (22 січня 1919 року) на Софійському майдані в Києві сталася не менш важлива подія – об'єднання в одну державу Української Народної Республіки і Західноукраїнської Народної Республіки. Через невдачу Української революції 1917–1921 років державність зберегти не вдалося. Тож у XX столітті українці змушені були кілька разів відновлювати її в боротьбі.

Отож 22 січня – важливий день для кожного українця, коли ми згадуємо дві рівнозначні за вагою події української історії: проголошення незалежності Української Народної Республіки й Акт Злуки українських земель. Він увінчав соборницькі прагнення українців, розділених кордонами тогочасних імперій.

Від 1999 року 22-го січня в нашій країні офіційно відзначають День Соборності України. Це одне з найвагоміших державних свят.

20 січня, напередодні цієї знаменної дати, в Білоцерківському СБК відбувся тематичний концерт «Нам берегти тебе, соборну і єдину!» У ньому взяли участь творчі колективи й самодіяльні артисти усієї громади.

На заході згадували та вшанували українців, які віддали своє життя за Україну, зі словами вдячності зверталися до наших захисників та захисниць, віншували та прославляли Україну піснями. З вільним словом до присутніх звернувся Білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко. Він наголосив: українці сьогодні продовжують боротьбу за свободу, незалежність та соборність своєї держави. Адже соборність

Учасники тематичного заходу «Нам берегти тебе, соборну і єдину!»

Для подільських школярів Україна – єдина й неподільна

Бірківські школярі вітають рідну країну зі святом

Так відзначали День Соборності в Мостовіщинській гімназії

– це не лише об'єднання в одну державу всіх земель, заселених певною нацією на суцільній території. Це ще й духовна консолідація всіх громадян держави, їхня згуртованість незалежно від національності.

А в навчальних закладах громади до Дня Соборності педагоги підготували й провели цілу низку різнопланових заходів: виховні години, просвітницькі бесіди, конкурси плакатів, малюнків, демонстрацію відео тощо. Молодші школярі залюбки брали участь у цікавих тематичних квестах, пізнавальних вікторинах.

У спротиві російській агресії українці довели свою єдність і спільне прагнення жити у вільній державі, яка сама визначає своє

майбутнє. Наша спільна мета – деокупація всіх територій України, захоплених ворогом, зокрема

Донецчини, Луганщини та Криму. І ми обов'язково цього досягнемо!

Зінаїда МАТЯШОВА.

12 січня 2023 року відбулася позачергова двадцята сесія Білоцерківської сільської ради восьмого скликання.

Головним питанням, яке розглянули депутати, було внесення змін до показників бюджету Білоцерківської сільської територіальної громади на 2023 рік.

Як ми повідомляли раніше, кошторис громади депутати затвердили на попередній дев'ятнадцятій сесії, що відбулася 21 грудня 2022 року. Однак на той момент були невідомі обсяги освітньої субвенції, яку мав виділити уряд. Відповідну постанову Кабінет міністрів України ухвалив лише 30 грудня 2022 року.

Білоцерківській територіальній громаді на функціонування освітніх установ протягом року має надійти 22 млн 81 тис. 900 грн. Отож депутати збільшили дохідну та видаткову частини бюджету громади на цю суму та призначили головного розпорядника коштів – відділ освіти, молоді та спорту виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради Миргородського району Полтавської області. Контроль за виконанням рішення покладено на постійну комісію з питань планування, фінансів, бюджету, соціально-економічного розвитку, житлово-комунального господарства та комунальної власності (голова комісії – О. А. Кордубан).

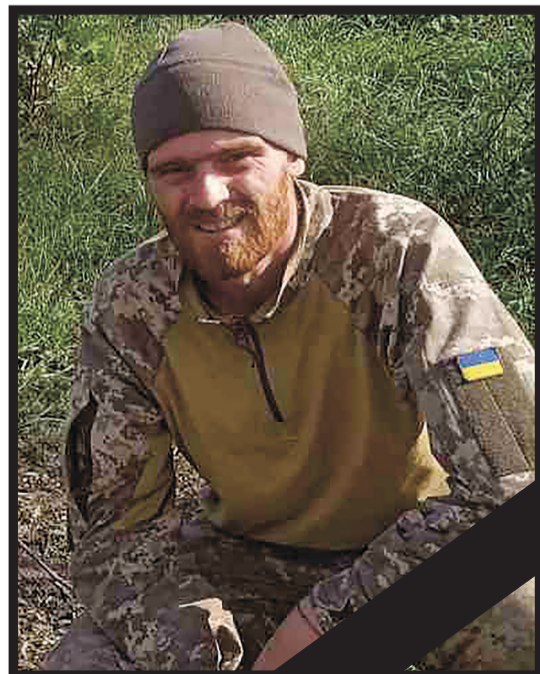
Нагорода за мужність

Сержант Андрій Володимирович Бухало загинув 18 серпня 2022 року на Харківщині.

Він народився й жив у с. Остап'є, а працював у нашій Білоцерківській громаді. Андрій був приватним підприємцем, у с. Коноплянка в нього була невелика СТО.

Ще в серпні 2014 року Андрій Бухало приєднався до добровольчого батальйону «Айдар», мав позивний «Ворскла». Одразу після широкомасштабного вторгнення російської армії облишив свій бізнес і вступив до лав Білоцерківської тероборони. Згодом без вагань перейшов до 30-ї окремої механізованої бригади імені князя Костянтина Острозького, щоб громити ворога на фронті. Був відважним, сміливим, відчайдушним, неодноразово ризикував життям, прикриваючи товаришів. Такі, як він, завжди йдуть попереду. На жаль, гинуть теж першими...

20 січня 2023 року Указом Президента України сержанта Андрія Володимировича Бухала посмертно нагороджено орденом «За мужність» III ступеня.

На війні загинув уродженець с. Рокита Анатолій Сергійович Олійник

24 січня 2023 року в Полтаві попрощалися з Анатолієм Сергійовичем Олійником.

Анатолій народився 9 жовтня 1988 року в с. Рокита. Хлопчик рано залишився без матері – вона померла, коли йому було 4 роки. Він ріс кмітливим, активним, допитливим, мав неабиякий потяг до техніки, зокрема автомобілів. Після закінчення 10 класу Рокитянської середньої школи Анатолій продовжив навчання в Хорольській автошколі, щоб, як і батько, стати водієм.

Відтоді він практично не розлучався з кермом авто: був водієм під час строкової служби в Збройних Силах України, а по її закінченні повернувся в рідне село й працював водієм у СФГ «Явір». Однак недовго: переїхав у Полтаву, де в різний час працював у різних організаціях. Кілька останніх років займався

індивідуальною діяльністю: був таксистом.

– Гірко усвідомлювати, що сина вже немає. У нього було багато планів на майбутнє, усі вони лишилися нереалізованими. Незадовго до початку війни Анатолій придбав для роботи новий автомобіль, але поїздити на ньому не встиг, – розповідає батько загиблого Сергій Іванович Олійник. – Наприкінці квітня 2022 року син, не дочекавшись повістки, добровільно з'явився до військкомату й пішов захищати Україну. Був водієм-санітаром 94-ї механізованої бригади. Він рятував бійців, а сам не зміг урятуватися: 17 січня 2023 року загинув під Бахмутом. Я їздив на впізнання: осколок снаряду пройшов навліт, це була раптова смерть. А вже за кілька днів військовий підрозділ, де служив син, вивели із зони бойових дій і перевели у безпечніше місце...

Усі, хто знав Анатолія Сергійовича Олій-

ника, відгукуються про нього з неприхованим теплом. Він був гарним сином і батьком, надійним товаришем, справжнім патріотом України.

У чоловіка залишилися дружина й донька Вікторія. У Рокиті проживають батько Сергій Іванович і бабуся Марія Василівна. Щоб не хвилювати стареньку, рідні не повідомляли жінці, що Анатолій перебуває в зоні бойових дій, тож смерть онука стала для неї подвійним ударом.

Виконавчий комітет Білоцерківської сільської ради, депутатський корпус, ветеранська організація та всі жителі громади висловлюють щирі співчуття рідним і близьким загиблого. Анатолій Олійник вчинив гідно: пішов захищати рідну землю та свій народ і загинув на полі бою. Світла пам'ять про героя залишиться в наших серцях.

Ноутбуки для педагогів

17 січня 2023 року Департамент освіти і науки Полтавської обласної військової адміністрації та Полтавська академія неперервної освіти ім. М. В. Остроградського передали відділу освіти, молоді та спорту виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради 10 ноутбуків для педагогів територіальної громади. Цей подарунок – результат співпраці Міністерства освіти і науки, Міністерства цифрової трансформації та партнерів із розвитку: компанії Google та ЮНЕСКО. Комп'ютерна техніка незабаром надійде у заклади загальної середньої освіти для забезпечення освітнього процесу.

Л. В. ЯКИМЕНКО,
начальниця відділу освіти,
молоді та спорту виконавчого комітету
Білоцерківської сільської ради.

Координаційна рада відновила роботу

13 січня 2022 року відбулося засідання Координаційної ради з розроблення Стратегії розвитку освіти.

На перше цього року засідання рада зібралася в новому складі: розпорядженням Білоцерківського сільського голови деякі члени Координаційної ради виведені з її складу у зв'язку зі звільненням з роботи в навчальних закладах, зміною місця проживання тощо. Натомість призначено нових членів.

У засіданні взяли участь Білоцерківський сільський голова Іван Лещенко та представник проекту DECIDE Григорій Перерва.

На попередньому засіданні, що відбулось у грудні, присутні відкоригували план роботи ради. Тепер же відновили роботу над Стратегією розвитку освіти та обговорили вимоги до проектів, які мають подати навчальні заклади.

Білоцерківський сільський голова Іван Лещенко та представник проекту DECIDE Григорій Перерва

Цікавий і змістовний тренінг від проекту DECIDE

16-17 січня у Білоцерківському будинку культури відбувся тренінг для дітей та підлітків громади, на якому вони опанували основи відеозйомки й монтажу відео.

Заняття проводила команда тренерів ТОВ «Телерадіокомпанія «Інформаційно-рекламне телебачення-Полтава» в межах ініціативи швейцарсько-українського проекту DECIDE «DECIDE Winter clubs. Ми вдома – в Україні».

Два дні тренінгу були насичені цікавими знаннями, яскравими враженнями, позитивними емоціями. Так, перший день тренери присвятили вивченню теоретичного матеріалу. Учасники дізналися про види журналістики, інфопривід, як шукати теми для відео, створювати та структурувати сюжет, а також ознайомилися з перевагами знімання на телефон, відеокамеру, квадрокоптер. Підлітки дізналися деякі нюанси технічного та програмного забезпечення для монтажу, таємниці постановки кадру, подачі світла тощо.

Наступного дня під час другої частини тренінгу його учасники закріплювали попередньо отримані знання на практиці. Це й

робота на камеру (записування стендапу), і техніка проведення інтерв'ю, основи монтажу за допомогою мобільного додатку vln video editor, (виконання домашнього завдання), робота в командах над створенням власних відеороликів до 2 хв., їхня презентація та обговорення результатів, фахові рекомендації тощо.

У лютому 2023 року планується проведення фестивалю відеоробіт на соціально важливу тематику. У його рамках команда від громади представить короткометражну відеороботу на тему «Моя громада – мій дім», застосувавши всі навички та інструменти, якими оволоділи під час активностей «DECIDE Winter clubs». До всього, підлітки зможуть використати їх і в повсякденному житті, причому не лише в розважальних, а й у навчальних цілях. Цілком імовірно, що тренінг дасть поштовх до професійного самовизначення в майбутньому. Зрештою, тренінг – це чудовий привід зібратися разом у дружньому учнівському колі та продуктивно провести вільний час.

За матеріалами сайту Білоцерківського ліцею.

Тренери й учасники тренінгу «DECIDE Winter clubs. Ми вдома – в Україні»

Зверніть увагу

Грип і кракен атакують українців

За прогнозами МОЗ у лютому на нас чекає черговий спалах захворюваності на коронавірус. Переважно це буде новий підвид усім відомого варіанту омїкрон, названий ім'ям міфічного морського чудовиська – кракен. Його масово виявляють у багатьох країнах по всьому світу.

Як розповіла головний інфекціоніст України, заслужена лікарка, професорка Ольга Голубовська, кракен швидше, ніж інші підваріанти, витісняє попередні варіанти вірусу. Приміром, у США лише за кілька тижнів після появи нового підвиду його зафіксували у понад 90% хворих на коронавірус.

— Кракен ще більше «вислизає» від імунного захисту людини — як природного, так і штучного, тож підхопити вірус ризикують

люди, які перехворіли, а також вакциновані, — свідчить О. Голубовська.

В Україні поки що немає обладнання та реактивів, щоб секвенувати геном кракена, тому офіційно стверджувати, що новий підвид уже поширюється країною, не можна. Однак О. Голубовська припускає, що він таки перетнув український кордон.

Утім, є й добра новина: кракен рідше викликає важкі форми захворювання. А оскільки на сьогодні левова частка хворих на коронавірусну інфекцію лікується амбулаторно, це побічно підтверджує припущення головного інфекціоніста. На її думку, ще більше хворих на кракен узагалі не звертаються до лікаря.

О. Голубовська прогнозує, що з часом коронавірус ослабне й перетвориться на «звичайне» сезонне захворювання. Однак це не привід заспокоюватися, бо той же «банальний» грип — доволі небезпечна вірусна інфекція, яка викликає низку серйозних ускладнень і нерідко смерть.

— Грип є найбільш досліджуваним вірусом після вірусу імунодефіциту людини, але

щоразу змінює свої форми, щоразу виникає щось нове, — зазначає лікарка.

На жаль, сьогодні епідемія коронавірусної інфекції нашаровується на епідемію грипу, й ситуація у всьому світі дуже несприятлива.

— У першу добу хвороби, коли ми не можемо діагностувати, грип це чи коронавірусна інфекція, усім хворим слід приймати протигрипозні препарати, — радить О. Голубовська. — Грип узагалі не дає часу на роздуми: найефективніше приймання протівірусних препаратів — це перші 48 годин хвороби. Звісно, більшість людей одужують і без протівірусної терапії, й це дуже чудово. Але треба бачити людей, які гинуть від того, що їм ніхто не призначив лікування! До всього, ці препарати допомагають полегшити перебіг хвороби, перевести її в легшу форму й таким чином запобігти ускладненням.

За матеріалами УНН.

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

жительки с. Балаклія, ветерана праці, учасниці війни, жертви нацистських таборів **ЧЕРНУХІ Євдокії Сергіївни;**

жительки с. Балаклія, ветерана праці, дитини війни **ПЕДЯК Ганни Олексіївни;**

жителя с. Красногорівка, ветерана праці **КУЧЕРА Степана Даниловича;**

жителя с. Бірки, ветерана праці **БОНДАРЕНКА Івана Івановича;**

жителя с. Герусівка **ЛИХОШВИ Олександра Андрійовича**

і висловлюють співчуття рідним і близьким покійних.

Сімейний патронат для дитини – шанс урятувати родину

Метою патронату є забезпечення права кожної дитини, яка опинилася в складних життєвих обставинах, виховуватися у сприятливому та безпечному сімейному середовищі. Це здійснюється шляхом відновлення здатності батьків (або осіб, які їх замінюють) опікуватися дитиною та виховувати її. В разі ж, коли таке неможливо – вживаються заходи щодо захисту дитини та приймаються рішення щодо її влаштування до постійної форми сімейного виховання, яка найбільше відповідає потребам дитини.

Що таке патронат

Патронат над дитиною – це професійна комплексна послуга, що передбачає тимчасовий догляд, виховання та реабілітацію дитини, яка опинилася у складних життєвих обставинах й потребує захисту. Водночас це надання фахівцями соціальної сфери інтенсивних підтримуючих послуг сім'ї дитини для відновлення її здорового функціонування.

Під патронат можуть бути влаштовані:

– новонароджені діти, залишені в пологовому будинку, іншому закладі охорони здоров'я, або яких відмовилися забрати батьки чи інші

родичі;

– підкинуті, знайдені діти;

– безпритульні діти;

– діти з сімей, в яких існує загроза їхньому життю та здоров'ю;

– діти, які зазнали насильства, жорстокого поводження;

– діти, батьки або особи, які їх замінюють, померли, безвісно відсутні;

– діти, переміщені із тимчасово окупованої території або району проведення бойових дій;

– інші діти, які за різних обставин певний час не можуть перебувати у власній сім'ї або їхні батьки чи особи, які їх замінюють, не можуть піклуватися про них.

Одночасно під патронат в одну сім'ю влаштовується виключно один випадок: діти (незалежно від їхньої кількості), які є братами-сестрами або до влаштування під патронат проживали в одній родині.

Основні завдання патронатних вихователів

– забезпечення догляду, виховання, збереження життя та здоров'я дитини в період її перебування в патронатній сім'ї;

– соціально-педагогічна підтримка та сприяння медичній, психологічній і соціальній реабілітації дитини;

– створення умов для підтримки контактів дитини з її біологічними батьками, родичами, окрім випадків, коли це може завдати шкоди життю і здоров'ю дитини;

– підготовка дитини до повернення в біологічну сім'ю чи влаштування в іншу форму сімейного виховання.

Права патронатних вихователів:

– брати участь у розробленні договору про влаштування дитини у свою сім'ю та індивідуального плану захисту дитини;

– отримувати інформацію про стан здоров'я, психічний та фізичний розвиток дитини, яка влаштовується у сім'ю;

– визначати форми і методи виховання і розвитку дитини в межах повноважень, передбачених договором про влаштування дитини;

– отримувати допомогу та консультації щодо догляду, виховання, розвитку дитини;

– отримувати професійну підтримку;

– представляти інтереси дитини у відповідних установах та організаціях у межах повноважень, визначених договором;

– звертатися до відповідних органів щодо вирішення питань,

пов'язаних із забезпеченням прав дитини, функціонуванням сім'ї;

– відмовитися у влаштуванні в свою сім'ю дитини, старшої за 14 років, або у разі, якщо влаштування дитини може негативно вплинути на задоволення потреб інших дітей, зокрема власних;

– отримувати пільги, передбачені чинним законодавством.

Обов'язки патронатних вихователів:

– нести персональну відповідальність за життя та збереження здоров'я дитини, тимчасово влаштованої до сім'ї патронатного вихователя, за її фізичний та психічний стан;

– дотримуватися конфіденційності інформації про дитину та її батьків, щоб не завдати шкоди дитині та її сім'ї;

– дотримуватися вимог договору про влаштування дитини.

Оплата послуг патронатних вихователів

Патронатні вихователі отримують оплату (грошову винагороду) за надання послуг та коштів на утримання дітей відповідно до їхнього віку та кількості.

Людмила КОВАЛЕЦЬ,
начальник служби у справах дітей.

Дні народження відзначають члени нашої громади:

1 лютого

ІВАЩЕНКО

ЛІДІЯ ВОЛОДИМИРІВНА

(с. Попове) – 75 років;

ОЛЕФІР ІВАН МИКОЛАЙОВИЧ

(с. Бірки) – 70 років;

РИСИЧ ТЕРЕСЯ ІВАНІВНА

(с. Поділ) – 65 років;

5 лютого

ГАМАЛЯ ГРИГОРІЙ ПЕТРОВИЧ

(с. Бірки) – 100 років;

ПРОНІН СЕРГІЙ ІГОРОВИЧ,

захисник України (с. Білоцерківка) – 35 років;

6 лютого

КАЛЕНІЧЕНКО ВІРА ПЕТРІВНА

(с. Поділ) – 80 років;

ГРИГОРЕНКО

ГРИГОРІЙ ПЕТРОВИЧ

(с. Поділ) – 75 років;

МАХНО МАРІЯ МИХАЙЛІВНА

(с. Красногорівка) – 70 років;

7 лютого

ЯКОВЕНКО НІНА АНДРІЙВНА

(с. Попове) – 70 років;

8 лютого

НЕЧАЙ ЛІДІЯ ГРИГОРІВНА

(с. Білоцерківка) – 75 років;

9 лютого

ДОНИНЕЦЬ

ВАСИЛЬ ІВАНОВИЧ

(с. Рокита) – 70 років;

ПРИСТУПА НАДІЯ СТЕПАНІВНА

(с. Попове) – 60 років.

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів і члени громади вітають іменинників і бажають міцного здоров'я, мирного неба, безмежного щастя, достатку та гармонії в родині, енергії та натхнення в повсякденних справах і всього, всього найкращого.

Життєвий шлях –

тернисте поле:

Сьогодні легко, завтра – ні.

Та не здавались ви ніколи і залишались «на коні»!

Нехай же усмішка Фортуни

Вас супроводжує усюди,

А на життєвих перехрестях Стрічають тільки добрі люди!

Перемога над ворогом – найбільше бажання усіх громадян

Майже три тижні минуло від Різдва Христового, та все ж варто розповісти про те, як його відзначили в Корнієнках.

Важливими атрибутами цього свята є різдвяні колядки, якими прославляють народження Ісуса Христа та закликають добробут на прийдешній рік. На Святвечір, щойно зійде перша зоря на небосхилі, колядкою вітають рідних та близьких, що зібралися за святковим столом. А вже наступного ранку, на Різдво, колядувальники ходять від хати до хати й виконують колядки для друзів, знайомих і сусідів.

Ця давня традиція збереглася до наших днів і користується неабиякою популярністю серед українців. Отож і в наші дні на Різдво юрби колядувальників не оминають оселі своїх односельців. Не впустили їх до хати чи віддячити не надто щедро вважається величезною помилкою, яка може обернутися бідністю, хворобами чи іншим лихом.

Н. П. Півняк (ліворуч) та колядувальники з Корнієнок.

Від самого ранку 7 січня завідувач Корнієнківським сільським клубом Ніна Іванівна Хохлова разом із Ростиславом та Тимофієм Ковбами та Андрієм Хохловим пішли селом колядувати та дарувати односельцям різдвяний настрій із щирими

побажаннями тихого і мирного Різдва.

– На Різдво Христове ми намагаємося приділити якомога більше уваги й тепла своїм близьким та рідним. Тому це свято відзначають здебільшого в родинному колі, – свідчить

Ніна Іванівна. – Однак цього року в нас не таке Різдво, як було зазвичай: багато односельців перебувають далеко від рідної домівки, захищаючи нашу рідну землю. Ми вирішили усі гроші, які наколядуємо, передати на потреби Збройних Сил України.

Напередодні свята жителька села Наталія Петрівна Півняк повідомила, що збирає гроші на тепловізор для бійців, які воюють на Донбасі. Небайдужі жителі громади не шкодували грошей і робили свій внесок у Перемогу. Корнієнківські колядувальники теж не лишилися осторонь та передали волонтерці зібрані під час колядування гроші.

– Різдво Христове – чарівне свято, адже саме в різдвяний час відбуваються дива та здійснюються омріяні бажання. А у нас одне бажання на всіх – це Перемога, – підсумовує Н. І. Хохлова.

Дарина СОЛОДКА.

«Маланка збирає родину»

Так називався захід, що відбувся 13 січня в Красногорівці з ініціативи голови ветеранської організації О. А. Кононенко.

– У нашому селі від минулої весни проживає чимало внутрішньо переміщених осіб, проте не всі вони влилися, так би мовити, в дружну красногорівську родину. От ми й вирішили допомогти їм у цьому, ближче познайомитися, дізнатися про проблеми, по можливості підтримати, – пояснює Ольга Авксентіївна.

Активісти ветеранської організації підготували для переселенців щедру частування й накрыли столи, а учасники народного аматорського фольклорного ансамблю «Горлиця» гармонічно доповнили свято своїми виступами.

Художня керівниця «Горлиці», директорка Красногорівського СБК Т. М. Іващенко написала сценарій свята та була його ведучою. Так, на початку дійства Тетяна Миколаївна розповіла присутнім про історію й традиції святкування Щедрого вечора й Маланки.

За церковним календарем 13 січня вшановують преподобну Меланію (по народному – Маланку). Це свято сягає своїм корінням ще в дохристиянські часи. Давні слов'яни поклонялися багатьом богам. У богині кохання Лади й бога порядку та сімейної гармонії Ладо була мила й чарівна донька Миланка. Одного разу підступний Змії викрав дівчину й запроторив її до підземного царства. Визволив її славний богатир Безпальчик-Васильчик, який одружився з Миланкою. Ось чому слов'яни одно-

часно вшановували і Миланку, й Василя. Цього дня співали, веселилися, раділи, а ще – приносили у жертву свиню.

Після запровадження християнства викоринити давню традицію не вдалося. Тому церква вирішила надати святу нового змісту. 13 січня почали вшановувати пам'ять преподобної Меланії, яка народилася в знатній римській сім'ї. Ще в дитинстві дівчинка прийняла християнство й мріяла про неперорочне життя. Проте її проти волі видали заміж за чоловіка, якого вона не кохала. Після того, як двоє їхніх дітей померли, жінці вдалося навернути чоловіка до християнської віри, й обоє до кінця своїх днів вели благочестиве життя.

Попри трансформацію назви з Миланки на Меланку (Маланку), в Україні збереглися давні

традиції святкування. Зокрема цього дня парубки й дівчата (причому окремо) перевдягалися та водили Василя й Маланку – з піснями, жартами, сміхом. Ряджені ватаги ходили по домівках, співали щедрівки, й за це господарі щедро їх віддячували: пригощали оладками, пирогами, ковбасами. Адже традиція колоти напередодні свиню нікуди не зникла.

На святі в Красногорівці теж лунали щедрівки, а також старовинні колядки, народні пісні у виконанні ансамблю «Горлиця» і не тільки: їх охоче підхоплювали присутні.

– Серед тих, хто відгукнувся й відвідав захід, були переселенці з Харківської, Донецької, Дніпропетровської областей і навіть Криму, – розповідає Т. М. Іващенко. – Ми знайомилися, ріднилися, ділилися наболілим, разом співали та плакали...

Ніна КОРНІЄНКО.

Присутні на заході разом співали та плакали

Спільне фото на загалу

Про дівочу косу й не тільки

Здавна в Україні довга коса була ознакою краси, цнотливості, честі та гідності дівчини, показником її охайності та піклування про власне здоров'я.

Пишне, пружне, густе волосся – найкраще підтвердження здоров'я та сили людини. Дівчаток змалку привчали доглядати за своїм волоссям. Українські жінки мили голови відварами цілющих трав, буряковим квасом, яечним жовтком тощо.

Прокинувшись, дівчина мала одразу ж розчесатися та заплести косу, а вже потім братися до роботи. Ходити незаплетеною вважалося непристойно. «Коса не плетена – хата не метена», – казали у такому випадку.

У косу обов'язково вплітали стрічки – вони вважалися оберегом від поганих очей. А ще українські дівчата носили віночки з квітів. Жінки й дівчата, які втратили цноту, не мали права заплітати коси й

носити вінок. Існував навіть спеціальний весільний обряд розплітання коси.

Про це й не тільки дізналися учасники народознавчого свята «Ой не ріж косу, бо хороша». Він відбувся в Балаклійській сільській бібліотеці-філії за ініціативи бібліотекарки I категорії Лідії Іванівни Ісаєнко. Активними учасниками свята були старшокласники Балаклійської гімназії та Красногорівського ліцею.

З дівочою соєю пов'язано багато легенд, переказів, пісень, влучних прислів'їв. Чимало з них звучало на заході. А завершився він поетичними словами: «Розквітнеш! Сплетеш волосся в косу!

Підхопиш дзвінку пісню солов'я!

І зникне ворог, як бур'ян в покосах.

Усе минає, і минає війна».

Ніна КОРНІЄНКО.

Одна з митей народознавчого заходу.